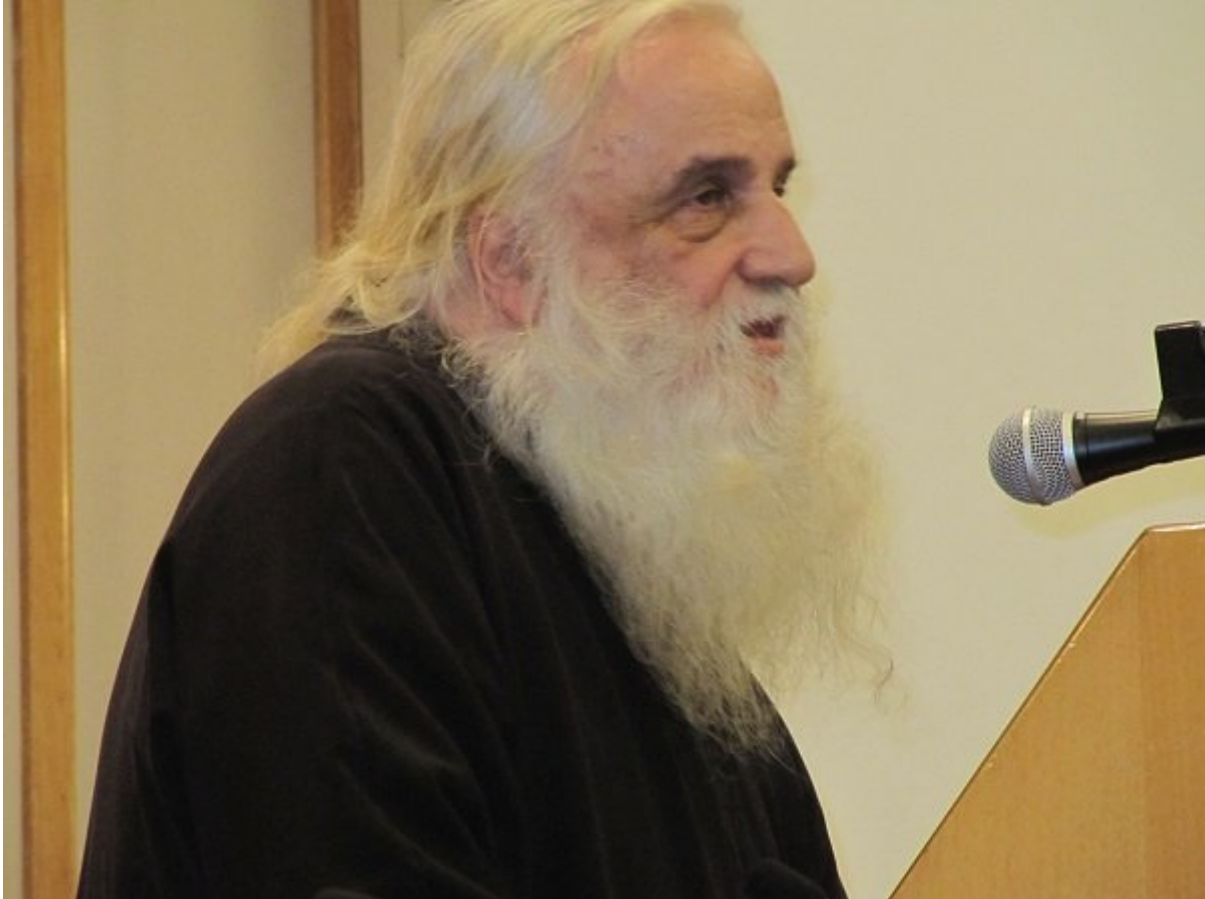

10/09/2021

π. Κ. Στρατηγόπουλος: «Από τη δράση στο μυστήριο του Ησυχασμού»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου](#)

Του Μητροπολίτου Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιεροθέου

Σάν σήμερα, 10 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 2018, πρό τριετίας, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ ἕνας καλός Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ π. Κωνσταντῖνος Στρατηγόπουλος.

Ἦταν ὄντως ἕνας εὐλογημένος Κληρικός μέ ὁμολογία πίστεως, μέ ἔντονη ποιμαντική διακονία, ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικό φρόνημα, ἕνα πραγματικό πρότυπο Κληρικοῦ, ιδίως γιά τίς δύσκολες ἡμέρες πού περνᾶμε.

Διακατεχόταν από φλογερή αγάπη για τόν Θεό, τήν Ἐκκλησία καί τόν ἄνθρωπο καί θυσιαζόταν καθημερινά, καιγόταν σάν λαμπάδα ἀναμμένη στήν ἐκκλησιαστική διακονία του. Ἦταν ἕνας Κληρικός πού πραγματικά θέλουμε, μέ καθαρότητα βίου, διάκριση καί σύνεση, πού ἀπέφευγε τά ἄκρα καί καλλιεργοῦσε τήν μεσότητα.

Ὡς μνημόσυνο στόν καλό αὐτό Κληρικό δημοσιεύω ἕνα ἄρθρο μου πού ἀφορᾷ δικές του σκέψεις πού ἔκανε ἀπό τό κρεβάτι τοῦ πόνου του, οἱ ὁποῖες εἶναι πολύ διδακτικές καί ἐπίκαιρες ἰδίως γιά τίς ἡμέρες μας.

*

Ὁ τίτλος τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ «ἀπό τήν δράση στό μυστήριο τοῦ Ἰουχασμοῦ» εἶναι ὑπότιτλος ἑνός μικροῦ πονήματος τοῦ π. Κωνσταντίνου Στρατηγοπούλου μέ τίτλο «Πόνου πονήματα» καί ἐπί πλέον φέρει τόν προσδιορισμό «βιωματική ἀφήγηση», πού μοῦ τό ἔδωσε ἡ ἀγαπητή Πρεσβυτέρα του Παρασκευή.

Αὐτή ἡ βιωματική ἀφήγηση ἀναφέρεται στήν περίοδο τῆς ἀσθενείας του ἀπό 29 Μαρτίου 2015 ἕως 11 Νοεμβρίου 2015.

Μέ ἐνθουσίασε αὐτό τό μικρό πόνημα καί θά ἤθελα νά τό παρουσιάσω μέ αὐτό τό μικρό κείμενό μου.

Εἶναι γνωστός σέ ὄλους μας ὁ π. Κωνσταντῖνος Στρατη-γό-πουλος, πού γεννήθηκε στήν Κωνσταντινούπολη στίς 9 Ὀκτω-βρίου 1946, ἦλθε στήν Ἀθήνα, σπούδασε στό Οἰκονομικό Πανεπι-στήμιο Ἀθηνῶν, συνέχισε τίς σπουδές του στήν Ἱατρική Σχολή καί τήν Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν. Παρη-κολούθησε μαθήματα, μέ ὑποτροφία, στό Πανεπιστήμιο τῆς Χαϊδελ-βέργης. Ἐργάσθηκε γιά χρόνια στήν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλη-σίας τῆς Ἑλλάδος σέ σημαντικούς τομεῖς. Χειροτονήθηκε Διά-κονος καί Πρεσβύτερος καί ὑπηρέτησε στήν Ἱερά Μητρόπολη Νέας Σμύρνης, καί στήν συνέχεια στήν Ἱερά Μητρόπολη Γλυφάδας, ὅπου καί ἐργάσθηκε ποιμαντικά. Κοιμήθηκε στίς 10 Σεπτεμβρίου τοῦ 2018. Σέ ὅλη τήν διακονία του στήν Ἐκκλησία τόν βοήθησε σημαντικά ἡ Πρεσβυτέρα του Παρα-σκευή Σολδά-του.

Είναι θαυμαστό τό πώς συνέδεε στενά τήν ἀγάπη του στήν Κωνσταντινούπολη καί τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, μέ τίς ἐπισκέψεις του γιά πνευματικό ἀνεφοδιασμό στό Ἅγιον Ὄρος, ιδίως στόν ἀγιογραφικό οἶκο τῶν Παχωμαίων στίς Καρυές καί τόν Γέροντά του π. Ἀκάκιο, ὅπου ἔμενε σέ ἕνα δωμάτιο «μιά μικρή τρύπα... πού μόλις χωροῦσε ἕνας ἄνθρωπος», μέ τήν δράση του στήν Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας καί τήν Ἑνορία του μέ ὑπακοή καί ἀγάπη στους Ἐπισκόπους, ζώντας τήν ἔγγαμη ζωή. Πρόκειται γιά ἕναν ἀξιοθαύμαστο συνδυασμό, χωρίς αὐτονομίες καί ὑπερτιμήσεις καί ὑπερβολές.

Σάν πνευματική μέλισσα ἔπαιρνε τά καλά στοιχεῖα ἀπό ὅλα τά πεδία τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί τά συνδύαζε ἄρμονικά, δηλαδή συνδύαζε τήν ἡσυχία μέ τήν δράση, τόν μοναχισμό μέ τήν ἔγγαμη ζωή, τήν ἀγάπη του πρός τόν Θεό μέ τήν ἀγάπη του πρός τούς ἀνθρώπους. Εἶχε «τόν εὐσεβῆ λογισμό» πού εἶναι «τῶν μέν ἀρετῶν ἡγεμών, τῶν δέ παθῶν αὐτοκράτορ» (Δ΄ Μακκαβ. α΄, 30), πού δέν ἄφηνε οὔτε τίς ἀρετές οὔτε τά πάθη νά ἐκφράζονται μονομερῶς καί μέ ἀκραῖο τρόπο.

Στό μικρό αὐτό ἡμερολόγιο ὁ π. Κωνσταντῖνος, κατά τήν διάρκεια τῆς ἀσθενείας του, περιγράφει μέ καταπληκτικό τρόπο, πώς ἀπό τήν μεγάλη ποιμαντική δράση πού εἶχε πέρασε μέσα «στό μυστήριο τοῦ ἡσυχασμοῦ».

Βέβαια, ἡ ποιμαντική στήν Ἐκκλησία καί μάλιστα στήν ἐνοριακή ζωή, τόν ἀνέδειξε πολύ, ἀφοῦ βοήθησε πολλούς ἀνθρώπους μέ τήν μυστηριακή καί ἀσκητική ζωή τῆς Ἐκκλησίας νά αἰσθανθοῦν τήν Ἐκκλησία ὡς μιά μεγάλη μητρική ἀγκαλιά, ὡς φιλόστοργη μητέρα πού τρέφει τά παιδιά της. Αὐτό τό κάνει, ὅπως λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, «μαστοῖς οἰκείοις, ὡς ὑπομάζια βρέφη μήτηρ φιλόστοργος», δηλαδή μέ τούς δύο μαστούς της, πού εἶναι τό βάπτισμα-χρίσμα καί ἡ θεία Εὐχαριστία. Ὅμως μέ τήν ἀσθένειά του βρῆκε ἀκόμη περισσότερο τήν ἐσωτερική-μυστική πλευρά τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία οἱ περισσότεροι ἀγνοοῦν.

Ἔτσι, καί ἡ πρώτη καί ἡ δεύτερη περίοδος ἔχουν ἀφιερωθῆ στόν Θεό καί πέρασαν στήν αἰωνιότητα.

Τήν 29 Μαρτίου 2015, Ε΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν, ἔτοιμα-ζόταν τά λειτουργήση, ἀφοῦ πῆρε «καιρό» καί μνημόνευσε τά ὀνόματα στήν προσκομιδή καί τότε, ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, «ἦρθε ξαφνικά ἡ ὥρα τοῦ πόνου. Ἦταν μιά ὥρα πόνου. Δέν ἔβλεπα τίποτα, δέν αἰσθανόμουν τίποτα, εἶχα χάσει τίς βασικές μου αἰσθήσεις. Νόμιζα ὅτι εἶχα πεθάνει. Νόμιζα πώς δέν ἀνήκω πιά σ' αὐτόν τόν κόσμο».

Ἔτσι, εἰσῆλθε στήν «μεγάλη νύχτα», σάν νά βισκόταν στό σκοτάδι. Γράφει: «Δέν ὑπῆρχα πιά γι' αὐτόν τόν κόσμο καί γιά τά δρώ-μενα τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ἀφοῦ δέν

μετείχα στην καθημερινότητα εκτός από τὰ ἀναγκαῖα».

«Ἡ “νύκτα” ἦταν μεγάλη, πολύ μεγάλη, Φῶς δέν φαινόταν. Τό σῶμα δέν εἶχε δυνάμεις γιά νά ἐκτελέσει στοιχειώδεις λειτουργίες. Οἱ σωματικές μετακινήσεις γίνονταν μέ τή μορφή δεματικῆς μεταφορᾶς. Τό μόνο πού ἔβλεπα ἐπί ἀτέ-λειω-τες ὤρες ἦταν ἡ ἄσπρη ὀροφή τοῦ θεραπευτηρίου στό ὁποῖο βρι-σκόμεσταν. Κι ἀπό ὅ,τι φαίνεται δέν ὑπῆρχε ἴχνος ἐντολῆς πού νᾶρχεται ἀπό τόν ἐγκέφαλο».

Κάποια στιγμή ὁ ἐγκέφαλος ἔδωσε ἐντολή νά σταθῆ ὄρθιος. Οἱ γιατροί εἶχαν πῆ ὅτι αὐτό θά γινόταν ὅταν μέ κα-τάλ-ληλη θεραπεία θά «προκληθοῦν νέες νευροσυνάψεις στόν ἐγκέ-φαλο».

Γράφει ὅτι κάποια στιγμή «λέγοντας μέσα μου ἀπλῶς τήν εὐχή, στάθηκα ὄρθιος. Οἱ εἰδικοί ἀπορήσαν. Εἶπαν πῶς αὐτό ἦταν μιά ἀρχή γιά τήν ἀπώτερη ἀποθεραπεία». Ὁ ἴδιος διερωτᾶται: «Ἦταν ἄραγε αὐτό πού λέει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: “Ἡ λειτουργία τῆς νοερᾶς ἐνέργειας καί νοερᾶς οὐσίας;”».

Αὐτό δείχνει καθαρά τόν λόγο τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, πού καί ἄλλοι Πατέρες τονίζουν, ὅτι ἡ ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἔχει νοερά καί λογική ἐνέργεια, ἡ λογική ἐνέργεια χρησιμοποιεῖ ὡς ὄργανο τόν ἐγκέφαλο, ἐνῶ ἡ νοερά ἐνέργεια εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπό τόν ἐγκέφαλο.

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς γράφει ὅτι ὁ νοῦς «εἰκὼν ἐστὶ Θεοῦ καί Θεόν εἶδε» καί «νοῦ ὄργανον οὐδέν ἐστίν, ἀλλ’ αὐτοτελῆς οὐσία καί καθ’ ἑαυτὴν οὐσα ἐνεργητική». Τό νόημα εἶναι σαφέστατο, ὅτι ὁ νοῦς εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καί δι’ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει τόν Θεό, εἶναι αὐτοτελῆς οὐσία καί ἐνεργεῖ ἀπό μόνος του, χωρὶς νά ἔχη κάποιο ὄργανο τοῦ σώματος γιά νά ἐκφρασθῆ.

Ἄλλωστε, σέ αὐτό στηρίζεται ὅλη ἡ θεολογία τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος περί σκοτασμοῦ τοῦ νοῦ καί ὑποδούλωσής του στήν λογική, τὰ πάθη καί τό περιβάλλον.

Ἔτσι, αὐτή τήν περίοδο ὁ π. Κωνσταντῖνος κατάλαβε στήν πράξη ὅτι ἄλλο εἶναι ἡ λογική ἐνέργεια στόν ἐγκέφαλο καί ἄλλο εἶναι ἡ νοερά ἐνέργεια πού λειτουργεῖ ἀνεξάρτητα ἀπό τήν λογική ἐνέργεια. Ὁ ἴδιος μέ τήν διαδοχική ἀνάκτηση τοῦ ἐγκεφάλου μέ τίς λογικές λει-τουργίες, ἄρχισε νά συνειδητοποιῆ περισσότερο τήν μεγάλη εὐλογία τοῦ ἠσυ-χασμοῦ, τόν ὁποῖον ἠσυχασμό εἶχε γνωρίσει προηγουμένως καί τόν ζοῦσε σέ συνδυασμό μέ τήν ποιμαντική του δράση.

Ἦδη μέσα σέ αὐτήν τήν «βιωματική ἀφήγηση» φαίνεται ὅτι εἶχε καταλάβει αὐτό πού εἶχε σέ ἕνα μέτρο ζήσει κοντά στόν Γέροντά του, π. Ἀκάκιο τῆς Σκήτης τῶν Παχωμαίων στίς Καρυές τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἀφοῦ ὁ «οἶκος τῶν Παχωμαίων ἀκολουθοῦσε πλήρως τήν ἠσυχαστική πρακτική τοῦ ἀγίου Νικοδήμου τοῦ

Άγιορείτου μέ καθημερινές θεΐες Λειτουργΐες καΐ συνεχεΐς άσκήσεις στΐν νοερά προσευχή».

Ό ίδιος θυμΐται ότι ό πατήρ Άκάκιος τοϋ εΐπε: «Οΐ άσκητές όλοι έχουν ήσυχΐα καΐ διακόνημα. Προσεύχονται καΐ δουλεύουν». Καΐ σέ σχετική έρώτηση ποιό εΐναι τό διακόνημά του, όπου νά κάνη προσευχή, άφοϋ ήταν υπάλληλος στΐν Ίερά Σύνοδο, έκεΐνος τοϋ άπάντησε: «Νά τά πλέκεις στά γραφεΐα τΐς Ίεράς Συνόδου, άφοϋ σέ “μπλέξανε” μέ γραφειοκρατίες, νά “πλέκεις” καΐ τΐν εύχή. Κάθε έγγραφο πού έτοιμάζεις, άφοϋ αυτό γίνεται για καλό σκοπό, εΐναι μΐά εύχή για τόν κόσμο». Καΐ γράφει ό π. Κωνσταντΐνος: «καΐ έτσι έμαθα πώς ή γραφειοκρατία μπορεΐ νάχει εύχή».

Αυτό σημαΐνει ότι κατά τΐν διάρκεια τΐς άσθενείας του, τοϋ βγήκε όλο αυτό τό περιεχόμενο πού εΐχε μέσα του, πού εΐχε μάθει στό Άγιον Όρος. Όταν ή λογική ένέργεια δέν εΐχε τό κατάλληλο όργανο νά έκφραστΐ (τόν έγκέφαλο) τότε έκδηλώθηκε ή νοερά ένέργειά του.

Πρίν τΐν έναρξη αυτής τΐς «μεγάλης νύχτας» έκανε μεγά-λη ποι-μαντική δράση στΐν Ένορία του καΐ άλλοϋ καΐ κάποια στιγμή ανακάλυψε μέσα στόν πόνο του τΐν άξΐα τοϋ μυστηρίου τοϋ ήσυχασμοϋ. Γράφει:

«Κάθε μέρα ήμουν σέ μΐά άκραιφνή δράση. Καθημερινές Άκολουθΐες, όπως Θεΐα Λειτουργΐα, Όρες, Έσπερινός, Από-δειπνο, Ίερά Έξομολόγηση, Κατηχήσεις σέ παιδιά, σέ νέους, σέ ένήλικες, άλλοδαπούς καΐ ήμεδαπούς, όμιλΐες, διακονΐα σΐς Έκκλησιαστικές Ύπηρεσίες τΐς Ίεράς Συνόδου κλπ., συνέ-θεταν τό πλαίσιο τΐς καθημερινής μου δράσεως.

Εΐχε έρθει ή στιγμή νά καταλάβω τόν Άγιο Γρηγόριο τόν Παλαμΐ πού λέει πώς όλη ή δράση τοϋ κόσμου εΐναι προορισμένη νά καταλήξει νά γίνει Ήσυχαστικό κΐνημα.

Τότε κατάλαβα πώς γύρισε μΐά μεγάλη καινούργια σελΐδα στΐ ζωή μου. Εΐχα εισέλθει άπό τΐ δράση σΐ έναν άκούσιο ήσυχασμό».

Όταν έπανήλθαν οΐ αισθήσεις του, ήθελε νά παρακολουθΐ τΐς ιερές ακολουθΐες άπό τό ραδιόφωνο, γιατί πάντοτε τΐς άγα-ποϋ-σε. Γράφει:

«Ζοῦσα καί τρεφόμενον πάντα ἀπό τίς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκ-κλησίας μας. Τώρα προσπαθοῦσα νά ἀκούσω τίς Ἀκολουθίες ἀπό τό ἐκκλησιαστικό ραδιόφωνο, ἀλλά μέ κούραζαν πολύ. Εἶχαν λόγια πολλά, πολλά ρητορικά κηρύγματα, πολλά ἀργόσυρτα μου-σικά μαθήματα, πολλές κραυγαλέες φωνές ἱεροψαλτῶν. Προ-τιμοῦσα πλέον τήν εὐχήν ἀπό τίς Ἀκολουθίες, τόν ἡσυ-χασμόν ἀπό τήν δρᾶσιν. Βυθιζόμενον στήν εὐχήν».

Ἐχοντας αὐτήν τήν ἐμπειρία τῆς ἐνεργοποιημένης νοεράς ἐνεργείας μέ τήν ἐσωτερική προσευχή πού ξεκουράζει, ἐνῶ ἀκόμη καί οἱ ἀκολουθίες κουράζουν, ἔγραψε στό ἡμερολόγιό του:

«Καί τότε σκέφθηκα μήπως ὅλα τά ἄλλα ἦταν ἀπέραντες βαττολογίες. Κηρύγματα, πανηγυρικοί λόγοι καί πανηγυρικές Ἀκο--λουθίες, στίς ὁποῖες λαμβάνουν μέρος πολλοί Ἐπίσκοποι τῶν γειτονικῶν περιοχῶν».

Σέ αὐτήν τήν «μεγάλη νύχτα», τήν δύσκολη περίοδο τῆς ζωῆς του γνώρισε ἰδιαίτερα τήν ἐνεργοποίηση τῆς νοεράς ἐνεργείας, τοῦ νοῦ, πού ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν, ἀλλά τίς περισσότερες φορές καταδυναστεύεται ἀπό τήν λογική, τίς αἰσθήσεις καί τό περιβάλλον. Γράφει:

«Ἐκεῖ, μέσα στήν ἀπόγνωση τῆς αἰσθήσεως τοῦ ζωντανοῦ νεκροῦ, ἀναδύθηκε ἡ ἀνάγκη τῆς στροφῆς τοῦ νοῦ πρὸς τόν Θεόν. Τό μόνο πού ἔμενε ὡς κυρίαρχο γεγονός. Ἦταν σάν νά εἶχα ἀνακαλύψει τό ἀεικίνητο πού ἔψαχναν οἱ ἀρχαῖοι καί οἱ νέοι ἐπιστήμονες».

Τό «μυστικό τοῦ Ἡσυχασμοῦ» ἔχει δύο προϋποθέσεις. «α) ἡσυχὸ περιβάλλον καί β) ἡσυχία τοῦ νοῦ χωρίς πολλούς περισπασμούς». «Αὐτό ἦταν μία ἐμπειρία πρακτική, τήν ὁποῖαν δέν εἶχα τήν εὐκαιρία νά τήν ζήσω στόν χῶρο τῆς πολύβοης πόλης καί μέσα στό ταραχώδες περιβάλλον τῆς ἐνοριακῆς ἐμπει-ρίας».

Στό Νοσοκομεῖο, στίς ἡσυχες αὐτές ὥρες, ἀνακάλυψε τήν κίνηση τοῦ νοῦ, μέ τήν ὁποῖα γίνεται ἡ νοερά προσευχή.

«Ἡ εὐχή λέγεται καί καρδιακή, γιατί ἔχει ρυθμό, ὅπως ἡ καρδιά. Χωρίς ρυθμό δέν λειτουργεῖ τίποτα στόν ἀνθρώπινο ὄργανισμό. Ἡ εὐχή ἔχει ρυθμό καί εἶναι μία πρόταση».

Μέσα ἀπό αὐτήν τήν προοπτική τῆς κινήσεως τοῦ νοῦ, κατάλαβε τί θά πῆ ἐνότητα μέ τόν Θεό καί τούς ἀνθρώπους, πού εἶναι ἀποτέλεσμα διαλόγου.

«Γιά νά ὑπάρχει πραγματικός διάλογος πρέπει νάχουμε διάλογο μέ τόν Θεό. Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι ἡ νηπτική καί ἡσυχασ-στική μέθοδος... Ἄρα ἡ νηπτική μέθοδος εἶναι ὁ

καλύτερος τρόπος για τήν ένότητα».

Γράφει: «Αυτόν τόν τρόπο ανακάλυψα, πρακτικά, στό ήσυχο δωμά-τιο τῆς θεραπείας μου. Ἐπί ὤρες καί μέρες, τό μόνο πού μπο-ροῦσα νά δῶ ἦταν ἡ ὀροφή τοῦ δωματίου μου. Τό μόνο πού μοῦ ἔμενε ἦταν ἡ εὐχή. Οἱ πολύωρες κοσμικές μου ἐνασχολήσεις δέν μοῦ εἶχαν δώσει εὐκαιρία νά στρέψω τόν νοῦ μου στήν νηπτική μέθοδο».

Συγχρόνως κατάλαβε ὅτι ἐκεῖ βρίσκεται καί ἡ πλάνη. Γράφει πολύ εὐστοχα:

«Ὅλοι οἱ ἁμαρτωλοί καί πλανεμένοι τοῦ κόσμου εἶχαν πλα--νεμένο νοῦ. Ἀπό πλανεμένους νόες προῆλθαν οἱ μεγάλες πλά-νες». Ἀκριβῶς γι' αὐτό «ἡ θεολογία δέν θέλει γερά μυαλά, ἀλλά ἰσχυρές νηπτικές διάνοιες». Ἔτσι, ἀπαιτεῖται θεραπεία τῆς ψυχῆς.

«Οἱ δύο πόλοι τῆς πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἡ κάθαρση ἀπό τά πάθη καί ἡ μετάνοια. Καί ὅποιος δέν τά λειτουργεῖ ἔχει διπο-λική διαταραχή. Καί πρέπει νά ἀρχίσει τά πρῶτα βήματα ἀπό τό μυστήριό τῆς σιωπῆς».

Ὁ νοῦς ἀσθενεῖ καί αὐτός πρέπει νά θεραπευθῆ.

«Ὁ νοῦς σκοτίζεται ἀπό τήν ἁμαρτία. Γιά νά θεραπευτεῖ, χρειάζεται νά τόν ἀγγίξει ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ... Μόνον ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, διά τῶν Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν, τελετουργεῖ αὐτό τό μυστή-ριο. Ἄρα ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου, νοεράς οὐσίας τε καί ἐνεργείας γίνεται ἀπό τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ διά τῶν Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν. Δηλαδή ἡ ψυχή, θεραπεύεται μόνον ἔτσι, μέ βασικό ἐργαλεῖο τήν κάθαρση τοῦ νοῦ ἀπό τά πάθη καί τίς ἁμαρτίες καί μέ τήν εὐχήν τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ αἰχμή τοῦ δόρατος πάσης θεραπευτικῆς τῆς ψυχῆς...

Γι' αὐτό καί πάντοτε ὑποστηρίζαμε καί ὑποστηρίζουμε πώς μόνον ἡ Ἐκκλησία, μέ τήν νηπτική της θεωρία, μπορεῖ νά θερα-πεύσει τήν ὁποιαδήποτε ἔκφραση καί ἐκδήλωση τῶν ψυχικῶν ἀσθενειῶν. Ἡ μέθοδος εἶναι νηπτική καί ὄχι φαρμα-κευτική».

Αὐτή ἡ θεραπεία τοῦ νοῦ εἶναι ἔργο ὅλων τῶν ἀνθρώπων, Κληρικῶν καί λαϊκῶν, μοναχῶν καί ἐγγάμων. Ὅλοι ἔχουν τήν νοερά ἐνέργεια, τόν νοῦ, ὁ ὁποῖος στήν πτωτική κατάσταση δέν λειτουργεῖ καθόλου ἢ ὑπολειτουργεῖ. Γράφει:

«Καί ὁ ἔγγαμος δέν παύει νά ζεῖ κατά τό μέτρο τῆς ὀρθοδόξου ἀσκήσεως ὡς μοναχός. Ὅλοι κρύβουμε μέσα μας ἕναν μοναχό. Εἴμαστε ἀσκητές. Μποροῦμε νά ζοῦμε ἀναμαρτήτως καί ἀπαθῶς μέ ἀγάπη, ταπείνωση καί ὑπακοή».

Ἀπό πληροφορίες πού ἔχω εἶναι ὅτι ὁ π. Κωνσταντῖνος ἀπό φοιτητής ἀκόμα ἀλλά

καί ἀργότερα συνδεόταν μέ τόν π. Ἰωάννη Ρωμανίδη. Κοινό τους γνώρισμα ἦταν ἡ ἀγάπη στήν Ρωμηοσύνη, ἀλλά καί ἡ πατερική θεολογία, ὅπως βιώνεται ἐμπειρικά καί πατερικά στό Ἅγιον Ὄρος.

Προσωπικά ἄκουσα στό διαδίκτυο ὁμιλίες του, στίς ὁποῖες ἀνέπτυσε στά πνευματικά του παιδιά θέματα ἀπό τήν διδασκαλία τοῦ π. Ἰωάννου Ρωμανίδη γιά τόν νοῦ, τήν νοερά προσευχή, τήν κά-θαρση, τόν φωτισμό καί τήν θέωση, τήν θεραπεία τῆς καρδιάς καί τοῦ νοός. Μάλιστα παρατήρησα ὅτι μιλοῦσε μέ μεγάλο ἐνθουσιασμό τόσο γιά τόν π. Ἰωάννη Ρωμανίδη, ὅσο καί γιά τήν θεολογία πού ἐξέφραζε, πράγμα πού εἶναι σπάνιο, καί δείχνει τήν ποιότητα τοῦ εὐλογημένου αὐτοῦ Κληρικοῦ.

Πρέπει νά παρατηρηθῆ ὅτι τό μικρό αὐτό πόνημα 100 περίπου σελίδων μικροῦ γεγέθους δέν ἐκφράζει ὅλο τό ἔργο τοῦ εὐλογημένου καί εὐαισθητοποιημένου αὐτοῦ κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλά εἶναι ἕνας μικρός καθρέπτης μιᾶς μικρῆς πτυχῆς τῆς ζωῆς του.

Δέν εἶχα ἰδιαίτερη ἐπικοινωνία μαζί του, μόνον γνωρίζω ἀπό ὅσα ἄκουγα κατά καιρούς ἀπό πνευματικά του παιδιά. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὅσοι τό γνώρισαν ὀφείλουν νά καταγράψουν τίς ἀναμνήσεις τους, νά συλλέξουν ὅλα τά στοιχεῖα πού ἀφοροῦν τήν βιογραφία του, τίς σπουδές του, τήν ἐργασία του στήν Ἱερά Σύνοδο στόν Τομέα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, στήν ποιμαντική δραστηριότητα στήν Ἐνορία, τόν ζῆλο μέ τόν ὁποῖο ἐργάσθηκε στό Ραδιοφωνικό Σταθμό τῆς Ἐκκλησίας μας, καί σέ ἄλλους τομεῖς.

Ἔτσι θά καταγραφοῦν τά «πατήματά» του στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι γιατί τά ἀγνοεῖ ὁ Θεός, ἀλλά γιά νά παραδειγματιζόμαστε ὅλοι, γιά νά μάθουμε «πῶς (κάποιος) ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστίν Ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στύλος καί ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α΄ Τιμ. γ΄, 15).

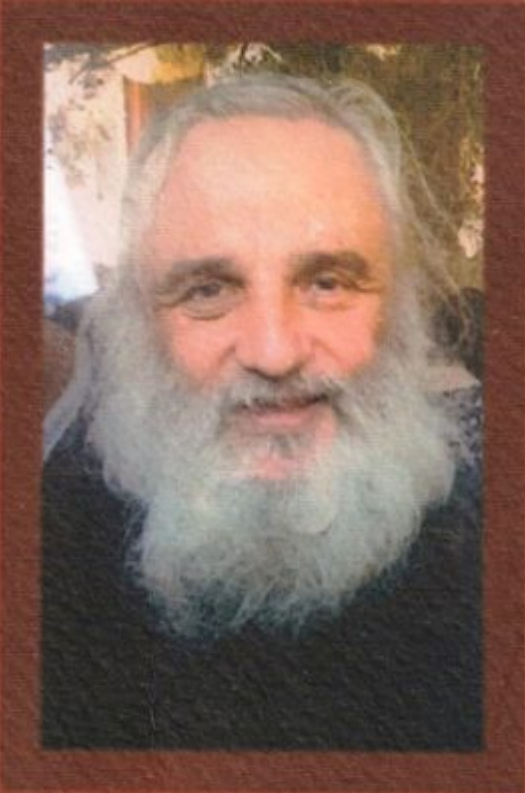
Μέ τόν τρόπο αὐτό θά μάθουμε πῶς ἕνας Ρωμηός Κωνσταντινουπολίτης ἔζησε στήν διαμορφωθεῖσα ἀπό ξένα πρότυπα Ἀθήνα καί ἐργάσθηκε «σιγανά καί ταπεινά», παρουσιάζοντας τό ἰδιαίτερο ἦθος τῆς Ρωμαϊκῆς παραδόσεως. Καί τελικά θά συναντήσουμε αὐτό τό δυναμικό Κωνσταντινουπολίτικο καί Μικρασιατικό ρεῦμα ζωῆς πού εἰσέρρευσε στό Ἑλληνικό Κράτος, τό ὁποῖο συγκροτήθηκε μέ τά δυτικά πρότυπα ζωῆς.

Ὁ π. Κωνσταντῖνος Στρατηγόπουλος, ὁ χαρισματικός αὐτό ἄνθρωπος καί Κληρικός, πού εἶχε ἕναν ἐσωτερικό μυστικό κόσμο, κάτω ἀπό τήν ἐπιφανειακή πληθωρικότητά του καί ἐκφραζόταν μέ ἕνα ἀγνό γέλιο καί χαρούμενο πρόσωπο, μιᾶς ἔδειξε ὅτι ὁ «ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» εἶναι μυστήριο, ἰδιαίτερα ὅμως ὅταν σέ

αυτόν συνδέεται τό μυστήριο τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως μέ τό μυστήριο τῆς θεώσεως.

Ὁ Θεός ἐπέτρεψε μέ μία δοκιμασία νά περάση ὀλοκληρωτικά «ἀπό τή δράση στό μυστήριο τοῦ Ἡσυ-χασμοῦ», δηλαδή ἀπό τήν κατά Χριστό δράση στόν κατά Χριστό ἠσυχασμό. Ἔτσι, πρὸς τό τέλος τῆς ζωῆς του βγῆκε ἀπό μέσα του αὐτό πού ἀναζητοῦσε στούς Γέροντές του, αὐτό πού ποθοῦσε στό βάθος τῆς καρδιάς του, αὐτό πού ζοῦσε ἐσωτερικά, δηλαδή τό μυστήριο τῆς νοεράς προσευχῆς, τό μυστήριο τοῦ ἠσυχασμοῦ, καί ἔτσι πέρασε στό μυστήριο τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, δηλαδή στήν νοερά γλώσσα μέ τήν ὁποία οἱ ἅγιοι μιλοῦν μέ τόν Θεό, τούς ἁγίους καί τούς ἀγγέλους.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, π. Κωνσταντῖνε, πού ἔδειξες στά πνευ-ματικά σου παιδιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί δίδαξε καί ἀπό τό κρεβάτι τοῦ πόνου «τό μυστήριο τοῦ ἠσυχασμοῦ», πού εἶναι τό μυστήριο τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, καί ἔτσι τούς ἄφησες μιά βαρειά πνευματική κληρονομιά.

Τακτοποιημένος Σταυροπέλαγος